

Nguyễn Phước Huy

Nước Mắt Một Dòng Sông

Bến sông quê một chiều vắng lặng, thoảng chút hương khói rơm nghe nhè nhẹ trong lòng. Dòng sông xanh, cơn gió đưa những chiếc nôi bằng lá tre trôi dọc dài theo con nước khi hoàng hôn đến. Hai chiếc xuồng kề cạnh bên nhau vẫy đưa theo cơn gió, lâu lâu chạm khẽ vào nhau rồi dong đưa mình theo con sóng vỗ nhẹ.

Con thuyền có đôi còn đó, ký ức về một tuổi thơ đáng yêu vẫn còn đó, và ký ức về em vẫn còn đó.

Buổi chiều thong thả bình yên, cánh diều phấp phới bay xa xa bên những rặng dừa xanh mượt. Tâm hồn thả ngược dòng sông, không êm đềm như những con sóng lăn tăn trên mặt nước. Sự yên tĩnh xóa nhòa cái lo lắng mệt mỏi trong lòng. Bỗng thẳng Tí chạy nhào lại:

- Anh Hai ơi, Chị Thúy về rồi, chị khác lắm.

Tôi quay đầu nhìn nó,

cái nhìn ngờ vực, vui mừng, và có cả sự lo lắng ở trong đó. Tôi hỏi nó:

- Ai nói cho mày biết?

- Em mới ở nhà dì Bảy về nè, chị Thúy đẹp và khác quá trời luôn.

- Ờ... khác sao?

- Trắng tươi à, tóc ngắn nữa.
- Xạo mày, con Thúy mà để tóc ngắn.

- Em nói thiệt, anh không tin thì thôi, em vô nhà kể mẹ nghe...

Rồi nó chạy đi mất hút. Tôi phải mất vài giây để định hình cô bé có đôi mắt tròn xoe và mái tóc dài ngày xưa đẹp như thế nào, rồi tôi lại mừng rỡ tiếp, cũng với cái hình ảnh ấy nhưng mái tóc ngắn cùn cọt nó sẽ ra sao. Trên cái bến sông này, hai đứa con nít, hai người bạn, rồi hai trái tim đã cùng trao cho nhau biết bao kỉ niệm. Rồi ngày em ra đi, cách đây cũng đã nhiều năm rồi thì phải, em chưa về đây một lần, không thư, không lời nhắn, chỉ có những cánh diều bay mãi mãi mà chẳng nói được điều chi.

Buổi sáng mai vùng quê tĩnh lặng, chạy ra cánh đồng ngào ngạt hương thơm lúa mới, cánh cò rải rộng những khung trời bình minh, hơi nắng như choàng ôm những đám lúa mơn mớn xanh tươi.

Cô gái mái tóc ngắn ngùn vươn mình lên nắng, nắng như hôn nhẹ vào má em rồi làm sáng dần đôi mắt tròn xoe mê hồn ngày ấy. Rồi em lặng lẽ đi ngang tôi, ngang thẳng con trai với cái quần kaki còn xoắn ống một bên, đôi chân trần đầy bùn lấm đất, mặt mày nguệch ngoạc và nước da ngăm ngăm. Thoáng qua như cơn gió như ta chưa bao giờ quen nhau.

....

Sài Gòn ngày nắng chói chang, cuộc sống sinh viên mệt nhọc nhưng vui vẻ, rồi quê hương cũng đã vãn vện nửa năm trời, nhớ sao dòng sông ngày ấy, nhớ sao em. Làm thêm tại một quán bar, ánh đèn mập

mờ đôi khi cũng làm khó chịu đôi mắt làm sao. Như bao người khách khác vào quán, cô gái đi cùng chàng trai, tình tứ và sỗ sàng như không cảm thấy xung quanh họ là ai. Hai người ngồi một ghế VIP của quán bar, vẫy tay gọi tôi - một bồi bàn. Tôi vẫn hòa đồng và cười với khách bằng những nụ cười vô hồn mà tôi vẫn cười trước đây, tôi đang nuôi cuộc sống sinh viên của mình bằng nụ cười ấy. Cũng chẳng ai để ý mình có cười hay không ở cái chốn Sài Thành này, người ta chỉ để ý mình có bao nhiêu và mình có lợi như thế nào với họ.

Cô gái chừng 16 tuổi hoặc hơn, mái tóc cắt ngắn, cách ăn mặc hở hang và sành điệu. Chàng trai chừng 20 tuổi, hình ảnh của một đại gia rõ rệt, họ chọn cho mình hai ly rượu X.O và hôn nhau như tôi không hề có tôi ở đó. Cô gái nhìn tôi chằm chằm, với ánh mắt ấy tôi có thể nghĩ đó có thể là Thúy, ánh đèn mập mờ làm tôi phát bực khi không nhận ra người mình muốn biết là ai...nhưng mặc kệ, tôi cầm trên tay quyển menu và lặng lẽ bước đi. Lòng đầy rối rắm.

Tháng bảy trời nắng chói chang, nắng gay gắt như thiêu đốt làn da phơi trải giữa đường. Bệnh viện đông đúc, đi thăm thẳng bạn bị gãy chân do té xe, tội cho nó. Tình cờ đi ngang khoa sản, cô gái ngồi khóc nức nở, gục mặt vào người bạn nữ kế bên. Cả hai đều mặc trên mình chiếc áo trắng và cái váy của trường Trung Học Phổ Thông. Mái tóc ngắn đang khóc. Tôi đi ngang em, dừng lại hồi lâu và hỏi “Thúy phải không?”, tôi không nhìn mặt, tôi đứng im đó, nhìn vào một cái gì đó xa xăm lắm mà ngay cả tôi cũng không biết là nhìn cái gì nữa. Em ôm choàng lấy tôi và khóc nức nở. Em và tôi đã nhận ra

nhau. Ngày hôm đó, tôi là một người đàn ông bất đắc dĩ chịu trận thay cái hành động đại dột của em và người đàn ông vô lương tri ấy, hẳn đã bỏ em...

Cuối tháng chạp rải trên dòng sông màu phù sa nâu đục, gió mát và bờ tre như vẫy tay vui mừng người con của quê hương quay trở lại nơi đây. Cái ba lô nặng trĩu quà cho thằng Tý, đứng trên quê hương mà thêm quê hương hơn cả khi ở Sài Gòn... Quê hương xanh và mượt vẫn như ngày nào tuổi thơ, thơ thẩn. Tối đó, trăng không tròn mà khuyết mất một phần hơn, dòng sông trải đều như mái tóc của một người thiếu nữ, bến sông quê hờ hững khi người ngồi không phải là một chàng trai mà là một cô gái, mái tóc đen, dài. Cô tên Thúy, cô đang rửa cuộc đời mình bằng những giọt nước của một dòng sông.

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 25 tháng 6 năm 2010